

EMBER EYCK

EN DE

JACHT OP HET DRAKENBLOED

JENNY MOORE

Een held gevormd in vlammenend vuur,
een kind van ijzer en smart,
heelt met bloed de kloof
van een rijk met gebroken hart.

De laatste profetie* uit de Verzen
van de Vreselijke Vooruitzichten

***ook bekend als
odolfs profetie.**

(Bijna) Hoofdstuk 1

De bloedstollende klop van het lot

De beste verhalen en avonturen beginnen met een klop op de deur. Met een mysterieuze, in schaduwen gehulde vreemdeling, of een krijger die na een bloedbad onderdak zoekt voor de nacht. Met een betoverende held, die wordt achtervolgd door gevaar en onheil. Eerst het kloppen – de felle tik van knokige knokkels op het harde hout – en dan de reddingsmissie die je leven op zijn kop zet...

Ja, Ember Eyck had bij het kampvuur genoeg aanlokkelijke avonturen gehoord en wist dat álle goede verhalen begonnen met een klop op de deur. En haar verhaal bleek geen uitzondering. Behalve dat deurgedeelte dan. Ember had namelijk niet echt een deur.

(Echte) Hoofdstuk 1

De boeiende bons van het lot

Ember Eyck was spetters eekhoornstoofpot van haar tuniek aan het schrapen, toen ze een vreemd geluid hoorde buiten de grot. *Bons, bons, bons.*

Ze stopte met waar ze mee bezig was en spitste haar oren in de griezelige stilte die erop volgde. Het klonk niet als een geluid dat Fred zou maken. Fred was geen vrouw die bonsde. En het klonk ook niet als Odolf. Bovendien was Odolf na het eten zoals gewoonlijk meteen weer het bos ingegaan om voor het donker nog wat heldentraining te kunnen doen. Voor een schriel smidshulpje dat was weggelopen, was hij wel heel verzot op heldentraining.

Bons, bons, bons. Er rilde een beverig en bibberig gevoel over Embers rug, en ze verruilde de schraapsteen voor haar wapenstein om vijanden mee af te schrikken.

Wie – of wat – er ook was daarbuiten, ze kon maar beter voorbereid zijn. Ze werd nog steeds achtervolgd door herinneringen aan de behekste weduwnaar van Neder Mynd, die haar met zijn puntige wandelstok was aangevallen omdat hij haar had aangezien voor een bloedzuigende grotgeest. Gelukkig had Ember dikke, hagedisachtige schubben op haar armen en benen, anders had ze echt een probleem gehad. En nu, nu Ember haar adem inhield en luisterde, had ze een raar, tintelend gevoel dat de problemen haar weer hadden gevonden...

Bons, bons, bons.

Het klonk als een nat touw dat tegen de slijmerige rotswand sloeg – alleen dan zwaarder en monsterlijker. Ember had een vluchtig visioen van het achtpotige zeemonster dat op de voorkant van de Verzen van de Vreselijke Vooruitzichten stond, maar duwde dat beeld meteen weer weg. Wat zou een zeemonster nou komen doen in het Heksenvoordwoud? Tenzij het voor advies kwam van de Verzen... Het oude boek met voorspellingen had op alles een antwoord, als je tenminste wijs genoeg was om de raadsels te begrijpen (wat zo'n beetje iedereen uitsloot, behalve Fred).

Bons, bons, bons.

Ember liet zich op haar buik vallen en wrong zich door de smalle opening die de privévertrekken van Fred en haar scheidde van het hoofdgedeelte van de grot. Het geluid weergalmde tegen de stenen wanden haar kant op en echo-

de in haar hoofd. Maar zodra ze aan de andere kant was aangekomen, stopte het bonzen weer en vulde alleen het angstige kloppen van haar eigen hart de stilte.

Ze dook onder een rij druipstenen en gluurde door het groeiende duister. Het was een spookachtig, verschuivend duister dat zich leek uit te strekken naar de hoeken en holtes in de grot om zich vervolgens weer terug te trekken. Bijna alsof de duisternis ademde...

Belachelijk, hield Ember zichzelf streng voor. De seizoenen waren aan het wisselen, dat was alles. Het begon vroeg te schemeren in dit jaargetijde en het kookvuur was al bijna uit. Het was haar eigen stomme schuld dat ze geen lantaarn had meegenomen. Ze kroop verder naar de ingang van de grot, haar wapenstein stevig vastgeklemd in haar vuist.

‘Hallo,’ riep ze, terwijl het vreemde tintelende gevoel steeds sterker werd. ‘Wie is daar?’

Even gebeurde er niets. Geen antwoord. Geen geluid. En toen...

‘RRRRRRROOOOOOOOAAAAAAARRRRRR,’ kwam het antwoord dat de grot deed schudden.

Ember deinsde achteruit tegen de wand, ogen dichtgeknepen van angst, en haar geschubde knieën trilden. *Een beer!* dacht ze. Een grommende, grauwende REUS van een beer. Of een wild zwijn, zo’n beest dat vorig jaar Odolfs buik had opengereten met zijn slag tanden. Ember kon het horen snuffelen en schuifelen over de grond terwijl het dichterbij

kwam... en dichterbij...

Alsjeblieft, smeekte ze, te bang om te bewegen. *Doe me alsjeblieft geen pijn.*

‘Rrruhh?’ klonk een zachtere, meer overwogen soort grom. ‘Rrrhur-hurh?’

Nee, dat klonk niet als een wild zwijn. Of beer... en zo rook het ook niet. Het rook naar nevel en rook, en een duistere, glinsterende vlaag van iets dieps en vreselijks en geweldigs allemaal tegelijk. Embers nekharen gingen ervan overeind staan en haar maag draaide om.

Ze haalde diep adem en deed één oog open... en wenste toen dat ze dat niet had gedaan.

Ze had gelijk. Het was geen wild zwijn.

Het was geen beer.

Het was onmogelijk – dat was het.

Ze deed haar andere oog open, om er twee keer zo zeker van te zijn, en daar was het.

Een draak.